

lange Løb, efter at Forsorogslovgivningen har paataget sig de Opgaver, som Stiftelsen i sin Tid var ene om at løse, vil blive tilstrækkelig Tilgang til en saadan Institution, ligesom det efter Nutidens Forhold maa anses for mindre rimeligt paa Forhaand at fastslaa, at de optagne Piger kun maa uddannes til Tjenestepiger. Endelig kan det vel anses for tvivlsomt, om Trangen til Institutioner af den omhandlede Art i Virkeligheden fortsat er til Stede, da der netop ved Forsorogslovens § 130, Stk. 2, er sikret forældreløse Børn Opdragelse ved det offentlige Foranstaltning.

Forhandlingsdeltagerne vilde derfor anse det for ønskeligt, at man fra kompetent Side tog det Spørgsmaal op til Overvejelse, om det var muligt at gøre Fundatserne — eventuelt gennem Ændring af eller Tilføjelser til disses Bestemmelser — mere tidssvarende, saaledes at de ikke ubetydelige Midler kunde finde Anvendelse paa Opgaver, der trænger sig paa, men hvis Løsning ofte af økonomiske Grunde er trængt i Baggrunden. Det vilde saaledes være særdeles ønskeligt f. Eks. at faa oprettet Sinkehjem for Piger i Skolealderen eller Hjem for Piger med udtalte psykopatiske Træk, da der er meget stor Trang til Hjem af denne Art.

Endelig ønsker Forhandlingsdeltagerne at udtale, at det vilde være af megen Betydning for den rette Udvikling af Opdragelseshjemmene, om Staten ejede og drev mindst et Opdragelseshjem indenfor hver Gruppe af Hjem.

Staten ejer og driver for Tiden fire Ungdomshjem for Drengene, et Ungdomshjem for Piger, et Skolehjem for Piger, et Optagelseshjem for Drengene med tilsluttet Landbrugshjem, og et Optagelseshjem for Piger.

Disse Hjem bør efter Forhandlingsdeltagerenes Opfattelse tjene den øvrige Børneforsorg som Eksempler paa, hvorledes det offentlige finder det rimeligt at indrette saadanne Institutioner, og det vilde være særdeles betydningsfuldt, om Staten fremtidig i hvert Fald ejede og drev yderligere et Fredeshjem, et Sinkehjem, et Læringlejehjem, et Børnehjem og et Hjem for spæde Børn.

Bygningsmæssige Forhold.

Den Omstændighed, at dansk Børneforsorg som foran nævnt i vid Udstrækning skylder det private Initiativ sin Tilblivelse, har ikke kunnet undlade at præge de bygningsmæssige Vilkaar, hvorunder Forsorgen arbejder. Forholdet vil jo ofte være det, at en Enkeltperson grundlægger sin Opdragervirksomhed i sit private Hjem under beskedne, ret primitive Former, og at man derefter — efterhaanden som Arbejdet tiltager i Art og Omfang — søger at faa det bedst mulige ud af de bestaaende Forhold og gennem Tilbygninger til og Udvidelser af de forhaandenværende Ejendomme søger at gøre disse tidsvarende og bedre egnede til Formaalet. Forholdet kan imidlertid ogsaa være det, at en Forening eller undertiden det offentlige har overtaget tidligere private Virksomheder og har fortsat Gerningen indenfor de bestaaende Rammer, skønt disse ikke kunde anses for fuldt tilfredsstillende. Allerede gennem længere Tid har man fra det offentlige Side været klar over, at der burde raades Bod paa dette Forhold, og man har søgt at afhjælpe de mest fremtrædende Mangler paa dette Omraade gennem særlige Bevillinger eller gennem de paa de aarlige Finanslove til Ministerens Raadighed bevilgede Beløb.

Disse sidstnævnte Beløb udgør for Skole- og Ungdomshjem og Læringlejehjem for Tiden et Grundbeløb paa 55 Kr. pr. Elev, beregnet efter det gennemsnitlige Elevantal i Finansaaret, med et Tillæg af 10 pCt. for hver fulde 10 pCt., det sidste inden Finansaaret konstaterede Pristal ligger over 100, medens Beløbet for Børnehjem ikke er fastsat efter bestemte Regler. For Finansaarene 1939—40, 1940—41 og 1941—42 har Beløbene udgjort: